

Po Bazilikos skliautais

Krekenavos Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų, Upytės Šv. Karolio Boromejaus ir
Vadaktėlių Šv. Jono Nepomuko parapijų leidinys

Mieli Krekenavos Žolinės Atlaidų piligrimai,

Įpusėjus javapjūtei ir mūsų žemei pradedant atiduoti dosnų derlių, daugelyje Lietuvos parapijų, o ypač Krekenavoje, švenčiame Žolinės atlaidus. Kartu su visa Bažnyčia džiaugiamės, kad Švč. Mergelė Marija, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Motina, su kūnu ir siela buvo paimta į dangiškąją garbę. Ji – kelrodė Žvaigždė, ji – mūsų Motina ir pavyzdys to, kas laukia kiekvieno, kuris tiki Dievą ir priima Jo siųstą – Įsikūnijusį Žodį – Jėzų Kristų. Norėčiau tikėti ir linkėti, kad prasidėjęs atlaidų aštuondienis Krekenavoje neapsiribotų tik mugėmis, koncertais, vaišėmis ir „kieminėjimusi“ pas gimines. Paskelbti Tikėjimo metai mums iškelia užduotį ieškoti Viešpaties veido, todėl prasmingiausias atlaidų šventimas ir būtų Viešpaties veido paieška Eucharistijos šventime, geros ir nuoširdžios išpažinties atlikime, karštoje maldoje ir artimo atpažinime kiekviename sutiktame žmoguje. Šiose Dievo veido paieškose Marija tampa kantri pagalba, dėmesinga motina ir galinga užtarėja. Kad tinkamai išgyventume atlaiduose gaunamas malones, reikia tikro širdies ir proto nusiteikimo bei atvirumo priimti tą meilę ir gerį – tai, ką tik Dievas per savo Bažnyčią, Dievo Žodį, sakramentus ir šventųjų užtarimą gali suteikti.

Kviečiu visus atlaidų aštuondienio metu gausiomis Dievo ir Marijos meilės ir gerumo dovanomis pripildyti savo širdies arodus. Gausų žemiškąjį derlių tegul lydi ne ką menkesnis dvasinis, kurio šiomis dienomis ir šioje vietoje – Krekenavos Bazilikoje – tikrai galime pasisemti.

Maldoje su Jumis,
kun. Gediminas Jankūnas

Sveikiname naująjį Panevėžio vyskupą ordinarą Lionginą Virbalą SJ. Meldžiame Jam su Kristaus meile ganyti savo tikinčiuosius. Krekenavos stebuklingoji Dievo Motina – Malonių Versmė savo žvilgsniu telydi ir tesaugo.

Gerbiami ir mieli Krekenavos bazilikos Maldininkai ir nuolatiniai Lankytojai,

Baigdamas Panevėžio vyskupo tarnystę, tapdamas emeritu, iš širdies dėkoju Dievui, stebuklingajai Krekenavos Dievo Motinai ir Jums visiems, kad jau dvyliktuose Žolinės atlaiduose galiu melstis kartu su Jumis visas aštuonias dienas. O juk meldėmės kartu beveik 12 metų kiekvieno mėnesio penkioliktąją. Tokios nuostabios, malonėmis apdovanotos tos atlaidų dienos! Jų niekada neužmiršiu ir kol būsiu gyvas, ir kol galėsiu, atvyksiu melstis su Jumis. Niekada nenustosiu dėkoti už šios šventovės lankytojus.

Mieli Broliai ir Seserys, juk tai Jūsų nuoširdus pamaldumas, Jūsų meilė Krekenavos Marijai išaugino nuostabius vaisius: Jūsų lankoma ir taip mylima bažnyčia tapo bazilika! Jeigu Krekenavos Švč. Mergelės Marijos Ėmimo į dangų bažnyčia nebūtų gausiai lankoma, nebūtų jos minėjęs palaimintasis Jonas Paulius II ir nebūtų jos pakėlęs į bazilikos aukštumas popiežius Benediktas XVI. Todėl meldžiuosi už Jus kasdien. Dėkoju už Jus Dievui ir Motinai Marijai ir prašau kasdienės palaimos Jūsų gyvenimui.

Ypač dėkoju kanauninkui Petru, taip daugelį metų nuoširdžiai puošusiam ir prižiūrėjusiam šią šventovę. Jo kruopščiai surinktos žinios buvo ypač reikšmingos rašant prašymus Apaštalo Sostui dėl bazilikos titulo.

Dėkoju dabartiniam bazilikos rektoriui dr. kun. Gediminui, Jūsų pagalbos dėka išgarsinusiame bazilikos vardą, tiesiog kiekviename žingsnyje išryškinusį, kad tai – bazilika, o ne eilinė bažnyčia: sutvarkyta aikštė, joje Maironio bareljefas vėl skelbia šventovės garsą ir net atsirado patalpos maldininkams susitikti prie arbatos puodelio. Dėkokime Dievui ir Marijai už kunigą Gediminą ir tikinčiuosius, visas jėgas atiduodančius bazilikai.

Juk visi savo maldose prisimename ir anksčiau Krekenavoje dirbusius kunigus. O ypač šiais metais, minint 150 metų jubiliejų nuo 1863 m. sukilimo, rodos, vėl kalba mums ir kviečia mus į kovą už teisingumą ir gėrį to sukilimo vadas kunigas Antanas Mackevičius, buvęs Krekenavos vikaras. Niekada nenustokime didžiutis, nes, kaip rašė savo knygoje J. Žiugžda, „pirmasis pakėlęs sukilimo vėliavą Žemaitijoje buvo kunigas Antanas Mackevičius“. Todėl ir iškilo jam paminklas šventoriuje, kad nuolat primintų mums jo gyvenimo auką už Lietuvą ir skatintų visus sustoti ir susimąstyti.

Brangieji, nuolat su malda žvelkite į stebuklingąją Krekenavos paveikslą. Ir tegul iš jo jau šešis šimtmečius sklindanti palaima užlieja ir Jus.

To linki Jums, melddamasis už Jus, Panevėžio vyskupas emeritas Jonas Kauneckas

Nuoširdžiai dėkojame J.E. Jonui Kauneckui už dovaną – šventoriuje pastatytą paminklą kun. Antanui Mackevičiui (autorius tautodailininkas Adolfas Teresius).

DĖKOJAME

Savo ir visų parapijiečių vardu dėkoju visiems, kurie nuoširdžiu darbu ir auka prisidėjote prie Žolinės Didžiųjų atlaidų pasiruošimo: vainikų pynėjoms, Bazilikos puošėjoms, aplinkos tvarkytojams, lieptelio, tualetų, suolų meistrams,

maisto tiekėjams ir šeiminkėms, giedotojams ir maldininkams.

Atlygis, kurio negauname žemėje, tampa atlygiu, kurį atrasime pas Dievą danguje.

Klebonas - rektorius

Didžiųjų Žolinės atlaidų Krekenavoje proga norime ir parapijiečius, ir rečiau apsilankančius piligrimus bei svečius supažindinti su „medžiagine“ Krekenavos parapijos padėtimi. Per praėjusius metus parapijos tikinčiųjų ir kitų dosnių aukotojų dėka padengėme skolą, kuri buvo atsiradusi dėl naujos šildymo sistemos įrengimo (40 tūkst. litų).

Šiuo metu kartu su Krekenavos bendruomene „Tiltas“ vykdomas projektas, susijęs su parapijos

salės – „Tvirtelio“ rekonstrukcija. Tikimės gauti lėšų iš Europos Sąjungos, tačiau reikalingos ir nemenkos savos lėšos. Norintys paremti salės rekonstrukcijos darbus kviečiami auką pervesti į specialiai atidarytą Panevėžio kredito unijoje sąskaitą Nr. LT74 5011 0000 1400 2556 LTL., įmokos pavadinimas: „Auka ūkinio pastato rekonstrukcijai, unikalus Nr. 4400-2324-3381“, arba įmesti į aukų dėžutę bazilikos gale.

Iš anksto dėkojame.

Kun. G. Jankūnas ir parapijos ekonominė taryba

Šv. Onos atlaidai Vajasiškio klevų pavėsyje

Brigita Jasnauskaitė

Popiežius Pranciškus vienoje savo katechezėje yra pasakęs „Krikščionis turi būti gyvas, linksmas, turi džiaugtis, kad yra krikščionis. Turi patirti grožį buvimo Dievo Tauta, kuri yra Bažnyčia.“ Tarsi išpildydami šiuos Šventojo Tėvo žodžius, du pilni autobusai gerai nusiteikusių parapijiečių iš Krekenavos, Upytės ir Vadaktėlių sekmadienio rytą pajudėjo link Vajasiškio kaimo, esančio Zarasų rajone, kuriame 2007-2009 m. dirbo dabartinis mūsų klebonas kun. Gediminas Jankūnas. Kelionė neprailgo kalbant rožinį ir klausantis pasakojimo apie neseniai vykusią piligriminę kelionę į Italiją, o ankstyvą sekmadienio rytą rūke kylanti saulė žadėjo gražią atlaidų dieną.

Artėdami prie Vajasiškio, metėm patogų lygaus asfalto kelią ir pasukom žvyro keliuku. Riedėjome kloniais ir kalvotomis vietovėmis, ne vienas, besižvalgydamas pro langus į išlikusius senovinius pastatus, pagalvojo – „Tarsi būtume grįžę į lietuvių senolių gyvenvietes.“ Taip besigerėdami kerinčiais vaizdais pro langus, pasiekėme giliai klevų pavėsyje pasislėpusį kaimelį.

Kaimelis garsėja Šv. Onos atlaidais, tačiau šiemet Vajasiškio Šv. Jono Krikštytojo bažnyčia šventė gražų 150 metų jubiliejų, ta proga bažnyčios šventoriuje buvo pašventintas medinis kryžius, prie kurio buvo sugiedotas kaimo himnas. Į tokių jubiliejų nebuvo galima atvykti be dovanų – Krekenavos, Upytės ir Vadaktėlių tikinčiųjų vardu buvo padovanotas Krekenavos Švč. Mergelės

Marijos paveikslas. Iškilmingas Šv. Mišias aukojo vyskupas Jonas Kauneckas, jam talkino mūsų klebonas G. Jankūnas. Sakydamas pamokslą, vyskupas pasidžiaugė, kad Vajasiškio bažnyčia yra gyva, o uždegtas tikėjimas vis dar gyvas žmonių širdyse.

Pasimeldę Šventosiose Mišiose nedidelėje jaučioje medinėje bažnytėlėje, visi susirinkusieji nesiskirstė, o gausiai dalyvavo vietinės bendruomenės surengtoje šventėje. Šventės metu netrūko nei muzikos, nei dainų, nerimo ir susirinkusieji – šokių aikštelėje sukosi ne vienas ratelis, o įdomios, originalios užduotys ir žaidimai įtraukė visus dalyvius. Šiųmetėje šventėje buvo pasiekti net du rekordai – nupinta 360 metrų ažuolų vainikų, kuriais buvo apjuosta visa bažnyčia, išpuoštas jos vidus bei pasiektas rekordinis šventėje dalyvavusių Onų skaičius – jų šiemet buvo suskaičiuota net 19. Po šventės visi susirinkusieji buvo pakviesti pasivaikšinti surengtomis vaišėmis – vėsi kmynų gira, gaiviai rūgšti cibulinė sriuba ir visų šventėje buvusių Onų sumuštas geltonas sviestas, kuris puošė gausų vaisių stalą, nepaliko abejingų. Pasistiprinę, pasibendravę vieni su kitais, pasidaliję patirtimi ir pasisėmę vieni iš kitų minčių bei idėjų, visi puikios nuotaikos, atsiveikinę, pažadėję vieni kitus dar kartą aplankyti, išjudėjome namų link. Kupini pakilios nuotaikos tikintieji visą kelią namo nesiliovė dainavę. Gyvi, linksmi ir besidžiaugiantys keliautojai nepamiršo ir kartu keliavusių Onučių – visas pasveikinome sugiedoję laiminimo giesmę.

Šventos Onos atlaidų Vajasiškyje metu minėti Šventojo Tėvo žodžiai buvo įgyvendinti su kaupu – patirtas grožis būnant Dievo tauta, šiltas ir nuoširdus priėmimas, gera nuotaika bei puikūs įspūdžiai dar ilgai išliks visų keliavusių atmintyje.

2013 metų liepos mėnesio Krekenavos, Upytės ir Vadaktėlių parapijų pajamos

Rinkliavos	Krekenavos, Lt	Upytės, Lt
Sekmadienio rinkliava (07-07)	359,-	151,-
Rodų M. Marijos Škaplierinės atlaidai (07-13)	478,-	-
Sekmadienio rinkliava (07-14)	674,-	99,-
Atlaidų rinkliava (07-15)	908,-	-
Sekmadienio rinkliava (07-21)	403,-	(Šv. Magdalenos atlaidai) 1920,-
Sekmadienio rinkliava (07-28)	313,-	104,-

ATVIRA TIESA APIE MŪSŲ TIKĖJIMĄ

Vanda IBIANSKA
„Artumos“ redaktorė

Lietuvoje bemaž visi esame katalikai (bent jau taip deklaruojama), retą rasi nekrikštytą. Na, yra stačiatikių, sentikių, judėjų, musulmonų, bet jų nedaug. Taigi, katalikai. Lankantieji bažnyčią sekmadieniais ar tik per didžiąsias šventes ir visai nedidelė saujelė uoliųjų, t. y. kasdien besimeldžiančių, skaitančių evangelijas ir jas apmąstančių. Kaip kitose šalyse? Ogi visai. Na, bet mes domimės savimi. Tokie jau esame ir tai gal nėra blogai?

Krikštas. Ir avinui aišku, kad Krikšto sakramentas yra iškilmė ir proga surengti vaišes. Vaikelį galima išpuošti taip, kad giminaitės suviduriuos iš pavydo. Be to, vaikus visi krikštija, todėl kitaip negalima. Kas ten žino, ką šis sakramentas reiškia, bet jo reikia, nes paskui gali kilti visokių nesklandumų. Geriau pakrikštyti!

Pirmoji komunija. Čia viskas taip pat, kaip su Krikštu, tik vaiką galima išpuošti dar gražiau. O jau nuotraukos, filmavimas! Bus kuo pasididžiuoti prieš kitus. Kam jos reikia irgi neaiškus reikalas, bet negi elgsies kitaip nei visi? Vaišės vėlgi priklauso. Su alkoholiu, lūžtančiais nuo gėrybių stalais. O kaipgi kitaip? Juk Lietuvoje toks skurdas...

Sutaikinimo sakramentas. Išpažinties gali tekti pėdinti, jei kokia iškilminga proga (santuoka, artimo žmogaus laidotuvės ir pan.). Negerai... Nuodėmės?! Taigi nieko neužmušiau (argi? O vaikystėje paskandintas kačiukas? Juk tai irgi Dievo siūsta į pasaulį gyvybė), nepavogiau (netikiu! Daugybė žmonių vagia. Jei milijonus, juos vadiname verslininkais ar politikais, jei karvę, kibirą ar sidabrinį šaukštelį, tada tiesiog vagimis. Gerai pagalvokite ar netyčia nenugvelbiau savo artimo atlyginimo priedo *stukindamas* jį šefui ir pan.), gerbiu tėvus (?!!!), nesvetimavau (cha, cha, cha!), nepavydėjau (oi, numirsiu iš juoko!) ir pan. Trumpai drūtai, nei vienas nesame angelas ir prie Dangaus vartų teks pastovėti eilėje kam trumpiau, kam ilgiau. Jei iš viso užrašys į tą eilę.

Sutaikinimo sakramentas mūsų dūšelių purvą gerokai apiplauna, išvalo dėmes. Bet kad pasiutusiai gėda kunigui viską prisipažinti... O ir pačiam sau... Deja, kitos išeities nėra. Neužrašys šv. Petras išsitepliojusių murzių į eilę ir *kvit.* Beje, ten nesuveikia ir protekcijos bei pažintys.

Eucharistija. Naiviai tikiuosi, kad kiekvienas, einantis prie kunigo, laukiančio su taure rankoje, yra visais 100 proc. tikras, jog turi teisę priimti Dievo Kūną, nes šiuo momentu jo sąžinės neslegia joks akmuo, ji tyra ir švari kaip mineralinis vanduo, kol butelis dar neatidarytas. Argi ne? Juk prie Dievo stalo einame tik švarūs, tiesa?

Santuokos sakramentas. *Šliūbas* – reikalas solidus ir rimtas. Čia nuotakos pareiga savo suknele kiekvienam liūlį nušluostyti! Gaudžia vargonai, ašaras

šluostosi vyresnioji karta. Iškilminga, kad jį devynios! Kartais pasitaiko, kad jaunosios pilvukas suknelės formą deformuoja, bet... Ai, dabar per nemenką dalį nuotakų pulkelis bernų jau būna praėjęs. Didelio čia daikto! Rūtų vainikėlių laikai senai paskendo rūke.

O jau ta priesaika kaip gražu! Ir aklas kurtis supranta, kad niekas nesiruošia jos laikytis, bet kaip didinga! Oje. Ne, *šliūbas* bažnyčioje būtinas. Dėl gražumo.

Mirtis ir laidotuvės. Čia jau be kunigo niekaip. Štai pasimirė 90-metė močiutė, nebuvo visuomenės, mokslo ar meno veikėja ir kaip ją laidoti? Nuvežti karštą su palaikais į kapines, užkasti, o paskui tiesiu taikymu į gedulingus pietus? Kunigo verkiant reikia. Arba užmušę gaujų muštynėse vyrą. Ir vėl: kaip? Be to, su Dievu, kurio ne itin paisome, irgi menki juokai. Komandiruos į skaistyklą keliems tūkstantmečiams ar dar daugiau (pas Dievą laikas kitoks) ir ką tada padarysi? Todėl reikia *užpirkti* šv. Mišias, *sumokėti* kunigui prašant daugiau šviesų bažnyčioje. Būtinas rožinis (aišku, sumokant giesmininkams), vargonai, na, viskas kaip reikiant. Tada gal pavyks pinigais permaldauti (nupirkti?) Dangu? Nes jeigu kažkas vis tik toje Amžinybėje yra, tada jau pokštus į šalį. Gal ir nėra, bet jeigu yra?! Čia jau ne juokas.

Kunigai. Tai paslaugų tiekėjai, kuriuos mes labai atidžiai stebime. Jie kiekvieną akimirką po mūsų padidinamuuju stiklu. Jeigu kuris neatitinka arkangelo standartų, vargas jam. Kunigas privalo valgyti kaip žvirblelis, dėvėti draiskalus, neturi teisės atostogauti, jo pareiga visiems šypsotis ir viską, viską, viską atleisti, netgi pateisinti sunkiai nusidėjusius.

O apskritai, tai gerų kunigų nėra. Nei vyskupų. Šitai jums gali paaiškinti bet kuris prasigėręs valkata. Jau jis tai žino! Beje, jis jūsų ir mano brolis, taip moko Kristus.

Išvados

Tokią situaciją galima rasti bet kur, išskyrus Krekenavos, Upytės ir Vadaktėlių parapijas. Čia žmonės kitokie. Mokyklose kvalifikuoti teologai vaikams dėsto tikyba, vyksta reguliarūs susitikimai su klebonu, parapijiečiai aukštos moralinės kultūros ir išprusę (ypač pedagogai), tikintieji gyvena pagal Kristaus mokymą. Todėl čia nebūna muštynių, žudynių, vagysčių, rietenų, prievartavimų. Visi sąžiningi, neima iš vagies atlyginimų vokeliuose, myli Dievą ir artimą. Šitai kalbama apie krekenaviškius gerokai toliau pavažiavus nuo šio seno miestelio ir jo žavių apylinkių. Štai dėl tų liaupsų Krekenavai man ir kilo noras *pabėdavoti* apie kitas parapijas išstinkančias negandas. Nors jūsųose viskas puikiai, bet žinoti pravartu. Gi Krekenava, Upytė, Vadaktėliai gali ir turi kuo didžiuotis. Kraštas, prie kurio prisilietė kunigas sukilėlis Antanas Mackevičius, tautos dainius Maironis, baziliką vitražais išpuošė pats prof. Stasys Ušinskis, savo trilogijoje apie jį rašė Henrykas Sienkiewiczus, beje, Nobelio premijos laureatas, negali nežavėti. O ko vertas dabartinis klebonas! Kitos parapijos iš žalio pavydo alkūnes kremta. Tikiuosi, kad kada nors šaunieji krekenaviškiai pasikvies pas save ir „Artumos“ redakciją...

DIDIEJI ŠVČ. M. MARIJOS ĖMIMO Į DANGŲ (ŽOLINĖS) ATLAIDAI KREKENAVOS MAŽOJOJE BAZILIKOJE

2013 m. rugpjūčio mėn. 14-21 d.

Rugpjūčio 14 d. – Bazilikos konsekavimo metinės. 18 val. – atleidų pradžia.

Rugpjūčio 15 d., – Žolinė. Votyva 10 val., 11:30 val. Marijos valandos, suma 12 val., 13:30 val. „Giesmė ir žodis Tavo garbei“ ir 18 val. šv. Mišios.

Rugpjūčio 16 d., - kunigų diena. Votyva 10 val., 10:30 val. Marijos valandos, suma 12 val., 13:30 val. – bazilikos šventoriuje atidengiamas koplytstulpis kun. Antanui Mackevičiui, vienam iš 1863 m. sukilimo vadų, atminti. 18 val. šv. Mišios.

Rugpjūčio 17 d., - bendruomenių diena. Votyva 10 val., 11 val. katechezė, suma 12 val. 18 val. šv. Mišios.

Rugpjūčio 18 d., - šeimų diena. Votyva, 10 val. – teikiamas Sutvirtinimo sakramentas, 12 val. – suma.

Rugpjūčio 19 d., - ligonių diena. Votyva 10 val., 11 val. katechezė, suma 12 val., 13.30 val. – Užtarimo pamaldos.

Rugpjūčio 20 d., - organizacijų diena. Votyva 10 val., 11 val. katechezė, suma 12 val., 18 val. šv. Mišios.

Rugpjūčio 21 d., - jaunimo diena. Votyva 10 val., 11 val. katechezė, 12 val. – atleidų užbaigos pamaldos.

Programa
Veiklus
jaunimas

KREKENAVOS „ŽOLYNĖLIS“

Neformalios jaunimo grupės „Žolynėlis“ iniciatyvinė grupė

Iniciatyvūs ir kūrybingi jaunuoliai nuo rugpjūčio 1-osios dienos pradėjo vykdyti Krekenavos miestelio neformaliosios jaunimo grupės projektą „Žolynėlis“. Projekto veikla finansuojama Europos Sąjungos programos „Veiklus jaunimas“ lėšomis. Pagrindiniai projekto tikslai: jaunų žmonių pilietiškumo, solidarumo, pagarbumo, kūrybiškumo ugdyimas ir savanoriškos veiklos vietos bendruomenėje skatinimas.

Savanorystės pradėsime mokyti „Žolynėlio“ stovykloje, kuri veiks rugpjūčio 14 – 21 dienomis Krekenavoje. Tikimės, kad pagrindinėse veiklose

dalyvaus apie 25 – 30 jaunuolių. Stengsimės įvairiais darbais padėti tuo metu Krekenavos Švč. Mergelės Marijos Ėmimo į dangų bazilikoje vykstančiuose atlaiduose. Šioje stovykloje taip pat kursime, dainuosime, šoksime, žaisime, vaidinsime, diskutuosime įvairiomis aktualiomis temomis...

Pasibaigus „Žolynėlio“ stovyklai, ketiname paruošti informacinį paketą apie savo veiklas ir savanorystės patirtis bei pagrindinius motyvus. Su šia informacija lankysimės įvairiose Panevėžio regiono organizacijose, dirbančiose socialinį darbą, ir stengsimės pasidalinti įgyta patirtimi.

Kviečiame visus, norinčius tapti savanoriais ir dalyvauti mūsų veikloje.

Pilgriminė kelionė sustiprino ir atnaujino tikėjimą

Vitalija Vasiliauskaitė

Jau daugiau kaip mėnuo praėjo nuo pilgriminės kelionės po Italiją, šventųjų Pranciškaus ir Tėvo Pijaus keliais. Sutvarkytos nuotraukos, išdalintos sakramentalijos, tačiau dar tebegyvename įspūdžiais, nes tai buvo ypatinga kelionė, kurią organizavo Dievo Apvaizdos seserų kongregacijos vienuolė sesuo Loreta ir pilgriminė agentūra „Quo vadis LT“. Grupės, į kurią susibūrė trisdešimt šeši pranciškonai tretininkai ir kiti pamaldūs žmonės iš Vilniaus, Kauno, Klaipėdos, Panevėžio, Kupiškio, Utenos, dvasiniu vadovu būti paprašytas Krekenavos bazilikos klebonas Gediminas Jankūnas.

„Maldinga kelionė simboliškai išreiškia keliaujančio žmogaus homo viator, kuris tik išėjęs iš motinos iščių per laiką ir erdvę leidžiasi į savo egzistencijos kelią, patirtį; <...> Kristaus, kuris nuo Jeruzalės žemės žengia į dangų ir taip atveria kelią pas Tėvą, patirtį; istorijoje nusidriekusi Bažnyčia <...> patirtį“, – šie popiežiaus Jono Pauliaus II žodžiai labiausiai tinka nusakyti ir mūsų pilgriminės kelionės patirtį. Užsimiršo važiavimo autobusu nepatogumai, alinantys Italijos vidurvasario karščiai, tačiau ilgam liko sunkiai žodžiais apibūdinamos būsenos: gerumo ir grožio sukeltos ašaros meldžiantis La Vernos kalno koplytėlėje; nuostaba matant tą patį XII a. kryžių, prakalbusį į šv. Pranciškaus Asyžiuje; užliejęs ramybės jausmas klausantis brolių pranciškonų naktinio giedojimo mažulytėje Porciunkulės bažnytėlėje; nuostabos jausmas ir pagarba pirmiesiems krikščionims, V a. Gargano kalne įrengusiems arkangelo Mykolo šventyklą grotuje; be galo stiprus žmonių maldingumas atsidūrus prie šv. Tėvo Pijaus kapo San Džiovani Rotondoje; neapsakomas džiaugsmas šv. Petro aikštėje klausantis popiežiaus Pranciškaus žodžių ir priimant jo palaiminimą.

Kelionė prasidėjo liepos 1 d. Sunkiausia kelionės dalis – važiuoti per Lenkiją, tačiau ilgos dienos kelionės nuovargį kaip ranka nuėmė apsilankymas Lagievnikuose – Dievo Gailestingumo šventovėje, kur palaidota sesuo Faustina (Kovalska). Milžiniškoje naujai pastatytoje šventykloje kunigas Gediminas aukojo pirmas kelionės Mišias. Pasistiprinę šventąja Komunija, keliavome tolyn, kur mūsų laukė dešimties dienų piligrimystė po Italiją.

Antrąją kelionės dieną kilome aukštyrą į Alpes, kur Štirijos regione, Mariazell vietovėje, yra didžiausias Austrijos piligrimų centras, žinomas nuo XII a., kai vienuoliai benediktinai čia ėmė garbinti Dievo Motiną. Jos medinė skulptūra, padabinta viduramžių puošniais rūbais, yra pagrindiniame altoriuje, įrengtame XVII a. statytoje barokinėje bažnyčioje. Austrai pamaldūs: piligrimų grupės eina viena po kitos, grupių dvasiniai vadovai aukoja Mišias, kuriose gieda visa bažnyčia. Apžiūrėję vieną iš didžiausių piligrimystės centrų Vidurio Europoje, ejome melstis į nedidukę arkangelo Mykolo koplytėlę. Įstrigo mintis iš kunigo Gedimino pamokslo apie Kristų paauglį ir jo motinos Marijos išmintį: ko nesupranti, uždaryk giliai širdyje – ne visa Dievo tiesa žmogui prieinama.

Leidžiamės serpantininiu keliu iš dangų remiančių Alpių žemyn: gieda ir tyra...

Trečiąją kelionės dieną – vėl kalnų kelias, tik dabar į Apeninus. Kylame piligrimų keliu į La Vernos kalną vidurio Apeninų masyve, kur meldėsi ir kentėjo brolis Pranciškus.

Kentėjo dėl savo brolijos susiskaldymo, dėl žmonių, kad šie nemoka mylėti Kristaus. Mažai valgė ir miegojo, ilgai meditavo, kol 1224 m. išvydo viziją: angelas serafimas pasirodė jam su Kristaus dovanomis – taip šv. Pranciškui La Vernos kalne atsivėrė stigmos. La Vernoje šv. Pranciškaus dvasią gali užčiuopti visur: giedras ir, regis, ranka pasiekiamas dangus, nepaliaujamas paukštelių čiulbėjimas, sena Angelų Motinos Marijos titulo bažnytukė, pradėta statyti dar Pranciškaus laikais, daug brolių pranciškonų – novicų. Dar viena netikėta šios dienos dovana – mus pasitiko ir gražia suvalkiėčių tarpe prakalbino brolis Adomas. Jis novicas, čia pabus iki rugsėjo ir iškeliaus

kiton pranciškonų brolijon. Vakare kunigas Gediminas aukojo šv. Mišias koplytėlėje, pastatytoje toje vietoje, kur šv. Pranciškui atsivėrė stigmos. Apima neapsakomas jausmas – tarytum fiziškai jauti šventojo artumą. Vėliau – kitos dienos dovanos: bendra agapė vienuolyno svečių kambary, pagerbiame mūsų dvasinį vadovą Gediminą Tomą, nes tądien šv. Tomo diena, o prieš naktinę maldą apsilankome bažnyčioje – čia vyksta fantastiškas kanadiečio vargonininko ir kompozitoriaus David'o Brigs'o koncertas... Pilnos dienos, dienos – dovanos. Nenustokime už jas dėkoti Dievui.

Išaušus ketvirtai kelionės dienai atsisveikiname su mus globojusi broliu Adomu ir leidžiamės nuo La Vernos žemyn. Važiuojame per derlingą Toskanos žemę, užsukame į Arecą, buvusį etruskų centrą, o dabar garsėjanti šv. Donato bazilika, kurioje, anot legendos, yra saugomas į vaikus prakalbęs Marijos Paguodos Motinos paveikslas; šv. Pranciškaus bažnyčia su garsiosiomis Piero della Fransceska XIII a. tapytomis freskomis, pasakojančiomis švento Kryžiaus istoriją; šv. Dominyko katedra – vienu iš pirmųjų Renesanso kultūros pavyzdžių Europoje. Pasak H. Todo, Renesanso šaknų reikėtų ieškoti būtent Pranciškaus Asyžiečio inspiruotame religinio atsinaujinimo sąjūdyje, išlaisvinusiame žmogaus individualizmą iš viduramžiškų dogmų nelaisvės.

Toliau kelias į Asyžių – šventojo Pranciškaus gimtąjį miestą. Pirmiausia aplankome San Damjano vienuolyną, kuriame glaudėsi iš tėvų namų pabėgęs Pranciškus, vėliau su broliais jį atstatęs. Stebino ir šildė vienuolyno autentika: medinės durys, grindys, kelių šimtų metų senumo suolai, alyvmedžių sodas, regis, dar menantis šventojo prisilietimą. Būtent čia jam prakalbo Nukryžiuotasis, prašydamas atnaujinti Bažnyčią ir tikėjimą, čia jis slapstėsi nuo tėvo rūstybės, čia vėliau lankė seserį Klarą, kuri sekama Pranciškumi įkūrė klarisių vienuoliją. Asyžiuje aplankėme šv. Klaros baziliką, Pietro ir Pikos Bernardoni – šv. Pranciškaus tėvų – namų rūšį, kuriame buvo kalinamas nepaklusnus sūnus. Mūsų tikslas – šv. Pranciškaus Asyžiečio bazilika, malda prie šventojo kapo. Šventuoju Pranciškui buvo paskelbtas 1228 m., tepraėjus vos

dvejiems metams po jo mirties, tuo pat metu pradėta statyti ir jo vardo bazilika. Iš pradžių Pranciškus buvo palaidotas šiukšlyne už miesto sienų. Popiežiui Grigaliui IX paskelbus jį šventuoju, perlaidotas naujai statomos bazilikos kriptoje. Didžiulė bazilika išpuošta garsiojo Džoto ir jo mokinių freskomis. Šv. Mišioms aukoti mūsų piligrimų grupei buvo skirta uždaro Asyžiaus Mažesniųjų brolių vienuolyno Taikos koplyčia. Buvo už ką dėkoti Dievui ir šventajam Pranciškui. Vėlai vakare aplankėme Asyžiaus Švč. Mergelės Marijos, Angelų Karalienės, baziliką. Didinga bazilika apgaubia mažutę šv. Pranciškaus rankomis atstatytą Porciunkulės bažnytelę, šalia kurios jis 1226 m. mirė. Ši nedidelė prie pat Asyžiaus pakelėje stovėjusi koplyčia buvo svarbus pranciškonų dvasinis centras. Dar 1216 m. šv. Pranciškus iš popiežiaus išprašė malonę, kad tikintieji lankydami Porciunkulės bažnytelę pelnytų visuotinius atlaidus. Šios tradicijos laikomasi ir dabar. Iš ryto kunigas Gediminas paskelbia gerąją žinią, kad aplankę La Vernos kalną ir Porciunkulę gauname visuotinius atlaidus.

Paliekame Umbriją ir Toskaną – šv. Pranciškaus išvaikščiotus takus – ir keliaujame į Manfredonijos įlanką Apulijos regione – šv. Tėvo Pijaus kraštą. Artimiau pažinę šv. Pranciškų, supratome, kad šis Kristumi sekęs beturtis žmogus ypač praturtino Bažnyčią ir pasaulį.

Kelionė į Manfredoniją ilga, pervažiavome aukščiausias Apeninų kalnyno vietas, alyvmedžiais ir vynuogynais turtingus vidurio Italijos miestelius, kol vėl atsidūrėme Adrijos pakrantėje. Ilgą kelią užpildo ne tik vaizdai pro langą, bet ir malda bei tekstas apie šv. Tėvą Pijų. Važiuojame į San Angelo miestą, įsikūrusį ant Gargano kalno. Miestas ypatingas tuo, kad kalno oloje (grotoje) apie 490 m. buvo įrengta viena pirmųjų bažnyčių Europoje. Ši arkangelo Mykolo grota piligrimų lankoma jau nuo V a., nes įsikūrusi didžiųjų piligrimų kelių: Roma – Santjago de Kompostela ir San Mišelis – Jeruzalė – kryžkelėje. Apie 1220 m. jau sunkiai sirgdamas šią šventovę aplankė ir šv. Pranciškus, daugiau kaip tūkstančio kilometrų kelią įveikęs pėsčiomis. Legenda pasakoja, kad šv. Pranciškus nedrįšęs net įžengti į grotą, kurioje apsireiškė arkangelas Mykolas, o meldėsi suklupęs prie slenksčio. Mums ypač pasiseka – gauname galimybę aukoti šventąsias Mišias prie arkangelo Mykolo altoriaus. Po Mišių mus pasitinka charizmatiškasis gidas Enriko ir nepaleidžia tol, kol neišrodo ir neišpasakoja visko apie šventovę, muziejų ir ekspoziciją, skirtą arkangelui Mykolui.

Šeštąją kelionės dieną skiriame šv. Tėvui Pijui San Džiovani Rotondo vietovėje. Jis XX a. pradžioje atvyko į kapucinų vienuolyną ir išbuvo čia visą gyvenimą: meldėsi, klausė išpažinčių, aukojo neįprastai ilgas Mišias, kaskart išgyvendamas Didžiojo Penktadienio įvykius, pastatė 1000 vietų ligoninę vargšams. Čia jis 50 metų buvo kamuojamas atsivėrusių stigmų skausmo. Tėvas Pijus – šių laikų šventasis, gavęs stigas dėl mylimiausių Kristaus mokinių – kunigų. Mūsų gidas brolis Zbišekas paprašė prie kryžiaus, po kuriuo Tėvui Pijui atsivėrė stigmos, sukalbėti maldą už kunigus. Plūsta tūkstančiai prašančiųjų Tėvo Pijaus užtarimo, rašo padėkas ir maldavimus: „Per savo kančią, Tėve Pijau, išganyk mane ir pakviesk Kristų į mano gyvenimą“. Išvažiuojame iš San Džiovani Rotondo gavę iš brolio Zbišeko dovanų – šv. Tėvo Pijaus relikvijų. Septintą ir aštuntą kelionės dienas praleidžiame Romoje. Šv. Petro aikštėje išklausėme popiežiaus Pranciškaus

aukojamų Mišių, gavome popiežiškąjį palaiminimą ir palinkėjimą: „Džiaukitės ir mylėkite! Melskitės, kad Jėzus Kristus apkabintų jūsų širdį“. Vėliau aplankėme šv. Petro baziliką, Laterano katedrą ir kitas šventoves. Jėzaus bažnyčioje atradome Lietuvos kardinolo ir Krokuvos vyskupo Jurgio Radvilos kapą. Roma tokia neaprepiama, tad skyrėmės į dvi grupes, iš kurių vieną po Amžinąjį miestą vedžiojo gidė Regina, o kitą – sesuo Loreta. Didžiausia dovana Romoje – šv. Mišios italų ir lietuvių kalbomis, kurias vienoje šv. Petro bazilikos koplyčių laikė Vatikano kunigas ir mūsų grupės dvasinis vadovas.

Devinta diena buvo skirta Paduvai – šv. Pranciškaus amžininko, taip pat pranciškono, šventojo Antano miestui. Šv. Antanas – vienas labiausiai garbinamų šventųjų, Bažnyčios mokytojas, misionierius, garsus pamokslininkas. Virš jo kapo pastatyta įspūdinga bizantiško stiliaus bazilika, kurioje yra krištolinis relikvijorius. Jame saugomos relikvijos: šventojo žandikaulis, plaukų kuokštas ir stebuklingu būdu išlikęs nesugedęs liežuvis – šv. Antano iškalbingumo simbolis. Bazilikoje yra ir sarkofagas su šventojo palaikais. Susikaupę ligoniai ir sveikieji pilgrimai glaudžiasi prie šv. Antano karsto, prašydami sau ir kitiems ypatingų malonių. Šventovės šv. Maksimilijono Kolbės koplyčioje buvo aukojamos šventos Mišios. Aplankėme taip pat įspūdingą šv. Justinos baziliką, kurioje saugomi šv. Luko evangelisto palaikai, įrengta pirmųjų kankinių koplyčia. Šv. Justina mirė V a. kankinės mirtimi. Toje vietoje ir buvo pastatyta bazilika. Tai devintoji pagal dydį bazilika pasaulyje.

Paskutinė kelionės diena – vėl ilga kelionė per Lenkiją, bet ją įprasminome sustodami Čenstachovoje ir pagerbdami Juodąją Madoną. Čia Rožinio koplyčioje kunigas G e d i m i n a s laikė paskutines kelionės Mišias. Po mišių nuoširdžiausiai dėkojome kelionės įkvėpėjams ir organizatoriams – sesei Loretai ir kunigui Gediminui, kurie rūpinosi, kad kelionė būtų ne tik turininga, bet ir maldinga. Kasdienės maldos ritmas, rožinis, Gailestingumo vainikėlis, Viešpaties angelo malda ir šventosios Mišios – piligriminės kelionės šerdis. Iš tokios kelionės grįžome ne tik pasisėmę žinių, bet ir dvasiškai sustiprėję. Šventieji Pranciškus, Antanas, Tėvas Pijus pamokė mus, kaip reikia pasitikėti Kristumi, kad jo vedami išmoktume mylėti Dievą ir savo artimą. Dėkojame Krekenavos parapijai, kad dešimčiai dienų „paskolino“ mums kleboną, kuris savo išmintimi ir maldingumu vedė, palaikė ir stiprino trisdešimt šešių piligrimų būrį, tarp kurių buvo ir labai garbingo amžiaus žmonių. Tikimės, kad, jei leis kunigo Gedimino sveikata, jis vėl lydės piligrimus į kitas tikėjimo ir maldingumo dvasią stiprinančias keliones.

P. S. Kai kam būna smalsu piniginiai kelionės reikalai. Per dešimt dienų nuvažiavome 6500 km, maldinga kelionė kiekvienam keliautojui kainavo 1500 Lt, išskyrus seserį Loretą ir kunigą Gediminą – jų kelionės išlaidas padengė visi keliavusieji.

2013 metų liepos mėnesį pakrikštytieji:**Krekenavos parapijoje:**

Adelė Tijūnaitytė
 Jokūbas Šniauka
 Augustas Šniauka
 Benas Župerka
 Austėja - Ieva Lauraitytė
 Emilija Aleknaitė
 Saulė – Ieva Laucevičiūtė
 Lukas – Tomas Povilaitis
 Ugnė – Kristina Povilaitytė
 Paulina Zlobina
 Kristupas – Kajus Štabokas
 Simona Mituzaitė
 Karolina – Marija Martuzevičiūtė
 Smiltė – Aurėja Oniūnaitė
 Anetė – Bernadeta Varkulytė
 Kamilė – Emilija Bubinaitė
 Jokūbas Simanynas

Upytės parapijoje:

Ažuolas – Patrikas Bielskis
 Aironas - Valerijus Gražys

2013 metų liepos mėnesį susituokusieji:

*Viktoras Oniūnas ir
 Dovilė Simona Masiliūnaitė.*

*Darius Bubinas ir
 Kristina Mikalajūnaitė.*

*Aurimas Aukštuolis ir
 Asta Milaševičiūtė.*

*Tomas Bielskis ir
 Aušra Petraitytė*

Sveikiname!

Pamaldų laikas:

**Krekenavos Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų
 bazilikoje:**

Sekmadeniais ir atlydų dienomis: 10:00, 12:00
 Šiokiadieniais: 18:00

Upytės Šv. Karolio Boromėjaus bažnyčioje:

Sekmadeniais: 10:00

Vadaktelių Šv. Jono Nepomuko bažnyčioje:

Rugpjūčio 11 d. 14 val. | Rugsėjo 1 d. 14 val. Šv. Izabelės atlydai.

Krekenavos slaugos ligoninėje:

Pirmą mėn. penktadienį: 16:00

Rodų koplyčioje:

Paskutinį mėn. sekmadienį: 14:00

Žibartonių koplyčioje:

II mėn. sekmadienį: 14:00

Dėl šv. Mišių užsakymo koplyčiose, kreiptis į kan. P. Budriūną

Informacija piligrimams. Dėl apsilankymų
 bazilikoje prašome susitarti iš anksto
 paskambinus į klebonijos raštinę.

**2013 metų liepos mėnesį iškeliavusieji į
 amžinybę:
 Krekenavos parapijoje:**

Adolfina Vižingienė, 85 m.

Audrius Petraitis, 44 m.

Berta Šeštokienė, 36 m.

Džiuljeta Steponavičienė, 46 m.

Prisiminkime Jus maldose.

Trumpa parapijų informacija:

Klebonas kun. dr. Gediminas Jankūnas
 Altaristas kan. Petras Budriūnas

Klebonijos raštinė - Bažnyčios g. 18, Krekenava,
 Panevėžio raj. LT-38306
 Tel. +370 620 20989; (45) 59 32 58
 el.paštas: krekenavobazilika@gmail.com
 sąsk. nr. LT457300010002378753
 įm. kodas 191260418

Klebonijos raštinės darbo valandos:

I-VI nuo 9:30 iki 13 val., kitu metu kreiptis prieš ar
 po šv. Mišių bazilikoje arba skambinti telefonu.

**Darbo valandomis klebonijoje Jus pasitiks
 referentė Angelė Pranaitytė.**

**Caritas ir pastoracinės tarybos
 vicepirmininkė** - Akvelina Pogušinskienė,
 tel. (45) 593 282

Gyvojo Rožinio būrelis - Gema Plėštytė,
 tel. (45) 593 226

**Religinių spaudinių, žvakių ir kt.
 dievocionalijų įsigijimui kreiptis** -
 Irena Teresė Kvedienė, tel. +370 615 89171

Už procesijų organizavimą atsakinga sesuo
 Loreta, tel. +370 640 56551

Krekenavos vargonininkė - Virginija
 Kavaliauskienė, tel. +370 612 02315

Krekenavos zakristijonas - Gediminas
 Kaspariūnas, tel. +370 688 91390

Marijos Legionas - Aldona Juozapaitienė, tel.
 +370 616 05378

Upytės zakristijonas - Juozas Jakubonis,
 tel. (45) 555 537

Upytės Gyvojo Rožinio būrelis ir Caritas-
 Janina Bagdanskienė (45) 555 639

Upytės vargonininkė - Pranutė Adomaitienė,
 tel. (45) 570 616

Krekenavos katechetė Aurelija Kotinskienė
 mob. tel. 861202053

Upytės katechetė Ilona Dauderienė mob. tel.
 861605313

Vadaktelių bažnyčios prižiūrėtoja Stasė
 Radzevičiūtė tel. 861733780

Laikraštėlių leidžia redakcinė kolegija už parapijiečių aukas. Paremti leidinį galite mesdami aukas į tam skirtą dėžutę bazilikos gale, arba perduodami klebonui. Praėjusį mėnesį suaukota 199 Lt., išleista - 100 Lt. Kitą numerį numatoma išleisti iki rugsėjo 15 d.

Laikraštėlio el. pašto adresas: bazilikoslaikrasciui@gmail.com, [laukiame Jūsų straipsnių!](http://laukiamejusstraipsniu/)

Dėkojame už Jūsų paramą!